

/Jan Gruml/

JEN TO NE!

LIST č.4/2012 TIRÁŽ

PRÓZA + ÚVOD

/Zuzana Frantová Pomykalová/

POEZIE

/Petra Polaková/
/Tomáš Krňákava/
/Miroslav Jurán/
/Tomáš Tvrдый/
/David Šváb/

KOMIKS + ILUSTRACE + OBÁLKA

/Jan Gruml/

WWW:

LiterarniStagnace.weebly.com

E-MAIL:

literarnistagnace@gmail.com

Váňně kopřivatelně LIST © 2012

HOLČIČKA MÁ VŠECHNY NEJRADĚJI

Na své cestě jsem kdysi potkal Holčičku. Bílé šatíčky, černé vlásky a červené lakované střevíčky; vše od bíláta jarních cest. Zelené louky, žluté pampelišky, modré nebe nad hlavou a v uších bzučení miliónů včel. Za sebou urputně táhla pořádně naditý pytel. Zastavil jsem ji a dal se s ní do řeči. Potěšil ji můj zájem a s radostí začala rozvazovat vak, aby mi ukázala své poklady. Uvnitř byly samé lebky. Lekl jsem se, ale ona sáhla dovnitř a vytáhla jednu z nich. Vzala ji něžně do dlaní kolem spánků a obličejovou částí mi strčila lebku do mé vlastní tváře. „Podívejte, pane,“ řekla „ona byla moc hezká, vidíte, pane?“ měla sladký hásek, ale ta lebka v jejích

za redakci LISTu Z. F. P.

zafilozofovat.

Filozof říká, že přemýšlení o životě je vždy přemýšlení o smrti, tak si s námi pojdte trochu zafilozofovat.

kůže například při sezení na WC).

bez vrásek jen zaživa), nebo prostě jen zakopat a vykopat a nechat ze sebe složit třeba lustr (bizarní obdobou kostnic jsou nyníší Bodies, vypreparovaní a prý nedobrovolní dárci vlastních ostatků, naaranžování do každodenních póz – je skvělé se konečně dozvědět, jak bychom vypadali bez kůže například při sezení na WC).

/Zuzana Frantová Pomykalová/

rukách... Smrt, byla ještě před okamžikem uprostřed probouzející se přírody tak vzdálená a najednou jí stojím tvář v tvář. „To je krásná Helena, pane!“ „Ta je tvá oblíbená?“ vyklokal jsem zmateně. „Mám je všechny nejraději,“ řekla s láskou. A mně došla slova. Ona pak stáhla ruce zpátky, otočila tvář mrtvé ke své tváři a s mateřskou něhou se její oči zadívaly do kostlivých dílků. „Tak nashledanou, pane,“ řekla ještě a vydala se znovu na cestu. A mě přemohlo poznání, že všechny lebky světa se nakonec sejdou v jejím pytlí, i tu mou bude jednou laskyplně opatrovat... Není čeho se bát, budeme v dobrých rukách.

O SMRTI VČERA A DNES

Dokud člověk nevynalezl televizi a internet, tak se děsně nudil a z té nudy ve své neskonale blbosti přišel třeba na to, že nejlépe se hledají poklady při svíčkách z lidského tuku a že kouzla se mají zapisovat na pergameny vyrobené z kůže potracených dětí.

Člověk se vůbec rád zabýval smrtí a pohřbíváním a než získali navrch přátel z žehu (zpopelnění je vlastně docela bez fantazie), bylo možné se nechat třeba mumifikovat, vyvařit (kosti se pohřbily, ale co se dělalo z vývarem, se už nedočtete), naložit do nejrůznějších konzervačních roztoků (protože není důležité být

L I T E R A R N I S T A G N A C E
LIST

Je čas zavřít víčka
tma podezřele chladne
a hodina příští
odbije vytím psím

Dokážeš být taky tak věrná?

Tu cestu do kostela
půjdou zítra všichni po paměti

Je čas zavřít víčka
pojď
přejeď mu dlaní po tváři
dělalas to přece už tolikrát
a teď je čas
a chladnou víčka

Dřív
než jsem se narodil
bývali muži statečnější

Ta dáma
co sedá
všude sama.

Neb přítel
s ní není
žáden z nás.

Ta dáma
dnes přišla
samozvaná.

By sobě
i jiným
ukrátila čas.

VRÁNA K VRÁNĚ

/Petra Poliaková/

Vrána vráně klove oči,
táhlá jizva pod obočím.
Kamarádka kamarádce,
dvoje ruce na oprátce,
uprostřed ní tvoje hlava.
To se, chlapče, někdy stává...

ANEKDOTA

/Tomáš Kříkava/

Světlo se odrazilo po celé délce nemocniční chodby.
Vozík jen neslyšně zaskřípal podél stěn ozářených
mrtvým světlem nejtajnějších místností této doby.

Drženo pevnou rukou zřízence otáčelo se jedno kolečko
a ocelová nosítka zářila matnou bělobou, narážející
na chladné pukliny sestřiček po chodbách skřípějících.

Tělo bylo přikryté od hlavy až k patě - snad aby nevydělalo.
Bílé prostěradlo děsí méně než pohled na mrtvé lidské tělo.
Tuší, že tam je, přikryté bělostným turínským plátnem.

Právě v ten moment malá ručička sklouzla dolů z nosítek
Právě v ten moment, když projížděl kolem dětského oddělení.
Právě když děťátko s plešatou hlavičkou svačila rohlíček
Právě když se zpoza pokoje ozvalo malé, něžné zakřičení:

"Sestřičko, sestřičko! Ten kluk by chtěl taky rohlík."

OSTRÁ JÍDLA

/Tomáš Tvrdý/

Polykám žiletky.
Chutnají sladce.
Mou krví
a krátce.

HROBNÍKOVO TANGO /David Šváb & Tomáš Tvrdý/ (čti v rytmu tanga)

LO-

PA-

TA...

TA-TÁ-DA-TÁ-DA-TA—TATA...

